

טבעונים שצמים בשבת

לפני כחודשיים הלך לעולמו
בן עמי בן ישראל, מנהיג
קהילת העבריים בדימונה.
כ־2,700 חברי הקהילה חיים
בשיתוף ובצניעות בשכונה
הנקראת "כפר השלום",

מנהלים אורח חיים המבוסס על חוקי התורה ועל פרשנותו של בן ישראל לכתוב בה ומקפידים
על תזונה טבעונית. מצוות הקהילה וחוקיה נתפסים בעיניהם כמכילים נוכחות אלוהית ונועדו
לייצר קהילה שתשמש דוגמה ומופת לתחלואי החברה המודרנית

כתב וצילם: יותם יעקבסון

ב־27 בדצמבר 2014 הלך לעולמו **בן עמי בן ישראל**, מנהיג קהילת העבריים בדימונה. הוא היה בן 75 במותו והותיר אחריו קהילה בת כ־2,700 איש המומה ואבלה. הסתלקותו מהעולם הזה הייתה כרוכה בהפתעה גדולה מכיוון שמעטים בלבד ידעו עד כמה הוא חולה. בן ישראל נולד בשנת 1939 בשם בן קרטר בשיקאגו שבארצות הברית. בנעוריו הוא עזב את מערכת החינוך, לימים התגייס לצבא ארצות הברית ולאחר מכן החל לעבוד במפעל מתכת. חייו קיבלו תפנית גדולה באמצע שנות ה־60. בחזיונו נגלה לו **המלאך גבריאל**, וזה הזכיר לו את עברו כצאצא שבט יהודה, שלאחר חורבן בית המקדש בירושלים יצא לגלות באפריקה, נלכד ונלקח כעבד אל מעבר לים. הוא נקרא לעורר את אחיו, שכמותו היו שרויים בשכחה, ולשוב עמם לארץ הקודש. בעקבות החזיונות שינה את שמו לשם העברי בן עמי שבו קרא לו המלאך והחל לשאת דרשות סוחפות בפני אחיו. הימים היו ימי התעוררות משעבוד ומדיכוי בקרב הקהילה השחורה, ולא

קשה מאוד, בין היתר בשל האקלים החם והמחלות. היינו צריכים לחפור בעצמנו בארות למים. אנשים רבים נשברו וחזרו לאמריקה", מספרת **יפה**, בת הקהילה במעמד עטורה. בשנת 1969 המשיכו ארצה 109 חברים. המכשול הבא שעמד בדרכם היה קשה ממדבריות ליבריה - הביורוקרטיה הישראלית. מדינת ישראל לא הכירה ב"אפריקאים העבריים הישראלים", באנגלית: African Hebrew Israelite Nation of Jerusalem, כבעלי זכות שיבה. קהילתו של בן ישראל נכנסה לארץ כשחבריה מחזיקים באשרת תייר. הם נאלצו לצאת ולהיכנס לארץ תוך מאבק על השגת אשרת תושב קבע. מבחינתם כניסתם ארצה חתמה 400 שנות עבדות ואלפיים שנה בגולה. **הרב איסר יהודה אונטרמן**, שהיה אז הרב הראשי לישראל, פסק שהעבריים אינם יהודים ולכן אינם זכאים לאזרחות על סמך חוק השבות. חברי הקהילה המשיכו להגיע ארצה כתיירים. משנת 1971 החלה

אביחיל: "הקשר שלנו ליהדות אינו דתי, אלא שבטי. אנחנו חלק משבט יהודה. אנחנו כהים מכיוון שזהו הגוון המקורי של בני יהודה. ישראל היא חלק מאפריקה. אתם אלה שהתבוללתם, הפכתם לבהירים והיום טוענים שאתם בני יהודה המקוריים. עברי הוא מי שעובר מאורח חיים אחד לאורח חיים אחר - כמו אברהם אבינו שמצווה על ידי הקדוש ברוך הוא 'לך לך'. אנחנו עברנו"

אחת נשאו הדברים פן דתי אסקטולוגי. מילותיו חצבו לבבות ורבים נהו אחריו.

הכשרת הלבבות

בשנת 1966 קריאתו של בן ישראל הייתה לשוב אל ארץ חמדת אבות, ככתוב: **"וְהִשִּׁיבְךָ יְהוָה מִצְרַיִם, בְּאֲנִיּוֹת, בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לְךָ. לֹא-תִסֹּף עוֹד לְרַאֲתָהּ; וְהִתְמַכְרְתָם שָׁם לְאִיבֵיךָ לְעִבָדִים וְלִשְׁפָחוֹת, וְאִין קָנָה"** (דברים כח, סח). לצד 400 חברים חצה את האוקיינוס האטלנטי בחזרה לאפריקה, בואך ליבריה, מדינה שבשמה ובחוקתה סימלה את השחרור מעבדות והציעה אזרחות לכל צאצא אפריקאי נצר למשפחת עבדים שביקש לשוב אליה. במשך שנתיים חייתה הקהילה בליבריה. "היינו שם יותר משנתיים להכשרת לבבות. רצינו להיטהר מכל התכונות הרעות שרכשנו בתקופת העבדות והגלות. זו הייתה תקופה

להתפתח עוינות נגד הקהילה. ואולם, בשנת 1981 נפתח בעיר סניף של תנועת כך. **הרב מאיר כהנא** קרא בנאום הפתיחה שלו לגרש את העבריים והגדרים כ"נגע צרעת שיש לסלקו מיד".

תחילה חיו בני הקהילה בדירות פזורות בשיכונים ברחבי העיר, אך בסוף שנות ה־80 שכרו את בתי הרעועים של מרכז קליטה נטוש והפכו אותו ל"כפר השלום", שבו רובם מתגוררים כיום וחיים חיים שיתופיים. נוסף על הקהילה בדימונה, יש עבריים ספורים החיים בערד, במצפה רמון, בתל אביב, בירושלים ובטבריה. "יש לנו חברים גם בבנין, בקונגו, בקניה, בדרום אפריקה, בזימבבואה, בליבריה, באירופה, באוסטרליה ובארצות הברית", מעידים חברי הקהילה. כל עוד לא הוכרו העבריים כתושבים, לילדי הקהילה לא היה בית ספר. החברים הקימו בית ספר מאולתר שכיתותיו רב־גיליות. המורים והמורות, בני הקהילה, לא עברו הכשרה פורמלית. בשנת 1994 נחנך בית הספר "אחוה" למען קהילת העבריים, בסיוע תקציב משגירות ארצות הברית בישראל ובפיקוח משרד החינוך והתרבות. בבית הספר לומדים כיום ילדים מגיל הגן ועד י"ב. רוב המורים אינם מתוך הקהילה וחלקם עולים חדשים מחבר העמים. החופשות והדרישות הלימודיות זהות לאלה שבחינוך הממלכתי, בתוספת תכנים ייחודיים לקהילה.

עברי מי שעובר

"על פי המילון התנ"כי משמעות המילה 'דימונה' היא מקום שבו משליכים דעות ומנהיגים ישנים ויוצרים אותם מחדש", מסביר **אביחיל**, אחד מצעירי הקהילה. כפר השלום ניכר באורח חיים צנוע ודל. הבתים קטנים מאוד ומאכלסים נפשות רבות, ובכל משפחה יש בממוצע שבעה ילדים. בני הקהילה עובדים כיום במגוון מקצועות חופשיים. "אשתי עובדת בחברת כבלים. איני אוהב את זה, אבל היא משלמת את הכבלים", צוחק אביחיל. כשנשאל על ידי אורחת כיצד ייתכן שהם יהודים אבל אינם מכירים ברבנות הוא צחק. "הקשר שלנו ליהדות אינו דתי, אלא שבטי. אנחנו חלק משבט יהודה". "אז למה אתם שחורים?", שאלה האורחת בהתרסה. "אנחנו כהים מכיוון שזהו הגוון המקורי של בני יהודה. ישראל היא חלק מאפריקה.

המדינה לגרשם מהארץ, אבל אלה שוויתרו על אזרחותם האמריקאית לא גורשו. בשנת 1990 ניאותה הממשלה לתת לעבריים אשרות תייר עם רישיון עבודה. שנה לאחר מכן קיבלו חברי הקבוצה מעמד של תושבים ארעיים, שחודש כעבור חמש שנים. רק בשנת 2004 קיבלו העבריים מעמד של תושבי קבע עם פטור משירות בצה"ל. חרף זאת ולמרות קשיים הנובעים מאורח החיים של בני הקהילה, רבים מהם משרתים בצה"ל, גם ביחידות קרביות. בן ישראל עצמו קיבל אזרחות ישראלית לפני כשנה וחצי.

ההתיישבות בדימונה

בן ישראל התיישב עם אנשיו בדימונה. העיירה המדברית תאמה את הלך הרוח התנ"כי שניסה להקנות למאמיניו, ובו בזמן הייתה רחוקה ממרכזים שבהם הייתה יכולה

ילדים בקהילה. כל בני הקהילה לובשים בגדים שנתפרו במקום, ללא עיווב חומרים, ולנולם תפורה ציצית תכלת כמו בטלית

בן עמי בן ישראל נהג לומר: "ככתוב במקורות, הדבר יקרה בזמן שהעמים הסובבים מתעצמים ולכאורה שולטים בעולם. המלכות הזאת משולה לזרע קטן וזעיר עד מאוד שטמונים בו הידע והפוטנציאל לצמוח, לגדול ולהתפתח לעץ עב שורשים הטמונים עמוק באדמה, אוחזים באדמת הקודש. צמרתו מתנשאת לגובה אדיר ונראית למרחקים. זהו עץ שלעולם לא יושמד"

העבריים למדים מתוך כתבי הקודש שמלכות האלוהים תוקם בארץ הקודש, ישראל. בן ישראל נהג לומר כי "ככתוב במקורות, הדבר יקרה בזמן שהעמים הסובבים מתעצמים ולכאורה שולטים בעולם. המלכות הזאת משולה לזרע קטן וזעיר עד מאוד שטמונים בו הידע והפוטנציאל לצמוח, לגדול ולהתפתח לעץ עב שורשים הטמונים עמוק באדמה, אוחזים באדמת הקודש. צמרתו מתנשאת לגובה אדיר ונראית למרחקים. זהו עץ שלעולם לא יושמד."

קהילת העבריים שואפת להגשים את הנבואה הזאת מתוך אמונה מוחלטת באמיתותה ובנחיצות להגשמתה. על פי אמונתם ישראל

הגבוהה ביותר שאליה יכולה אישה להגיע. מעמדו של אדם נקבע על פי היעדר אנוכיותו, מעשיו ותרומתו לקהילה והוא תמיד ממונה על ידי הדרגה מעל.

תודעה אלוהית

בן ישראל טען שוב ושוב כי המושגים "מלכות האלוהים" ו"גן עדן" אינם מושגים מופשטים המתייחסים אך ורק לאחרית הימים. לדבריו גן עדן הוא מקום מוחשי - החיים בעולם הזה. בדבריו הוא נסמך על דברי הנביאים, למשל: "ובימי המלכים האלה יקים אלוהי השמים מלכות שלא תחרב לעולם, מלכות זאת לא תעבור לעם אחר והיא תקום לעולם" (דניאל ב, מד).

אתם אלה שהתבוללתם, הפכתם לבהירים והיום טוענים שאתם בני יהודה המקוריים", השיב. בהמשך נתן ביאור מעניין למילה "עברי". "עברי הוא מי שעובר מאורח חיים אחד לאורח חיים אחר - כמו אברהם אבינו שמצווה על ידי הקדוש ברוך הוא 'לך לך'. אנחנו עברנו."

קהילת העבריים דוברת עברית ומתנהלת על פי עקרונות מנהיגות שאינם דמוקרטיים, וזאת על פי הכתוב במקורות: "וְאַתָּה תַּחֲזֶה מִכָּל-הָעָם אִנְשֵׁי-חַיִל יִרְאִי אֱלֹהִים, אִנְשֵׁי אֱמֶת-שְׂנְאֵי בָצַע, וְשֹׂמְתֵי עֲלֵהֶם, שְׂרֵי אֱלֹפִים שְׂרֵי מְאוֹת, שְׂרֵי חֲמִשִּׁים, וְשְׂרֵי עֶשְׂרֹת" (שמות יח, כא); "הָבוּ לָכֶם אֲנָשִׁים חֲכָמִים וְנְבִנִים, וַיִּדְעִים-לְשִׁבְטֵיכֶם; וְאַשִּׁימָם, בְּרָאשֵׁיכֶם" (דברים א, יג).

בראש העדה עמד בן ישראל וממנו השתלשלה הייררכיה מובחנת וברורה. מתחתיו נמצאים הנסיכים, ויחד הם היוו את המועצה האלוהית. מתחת להם ממונים שרים וכל אחד מהם אחראי על אגף או על תחום קהילתי כלשהו. מתחת לשרים יש עטורים ותפקידים לתווך בין מועצת הקהילה לחבריה. עטור הוא גם הדרגה

מוסדות הקהילה

היות שהקהילה שיתופית יש לה כמה מוסדות ציבוריים, כגון חדר אוכל שבו כ-600 ילדי הקהילה מקבלים ארוחת צהריים במשך חמישה ימים בשבוע. במתפרה המקומית נתפרים רוב רובם של בגדי הקהילה, שלרוב עשויים מבדים קלילים ועולצים. יש מאפייה, יש מפעל לייצור טופו וסייטן לתצרוכת עצמית ולמכירה ויש מכון בריאות שבו מחויבים בני העדה להתאמן כמה פעמים בשבוע ולהעניק עיסויים זה לזה. על פי המקובל בקהילה בריאות מתחילה בהתנהלות המונעת מחלות ולא רק בהחלמה מהן.

יש גם סטודיו למחול שבו מתקיימים שיעורים ותרגולים לכלל הקהילה. בעיקרון, הקצב טבוע בנפשם של כל חברי הקהילה. מוסד המוזיקה הוא המקום לנגן ולשיר בו דברי תפילה והשראה אלוהית וכל הילדים לומדים לנגן על כלי נגינה כלשהו כבר בגיל שלוש. נוסף על כך, קיים בכפר השלום "בית החיים" – מכון ללידה טבעית. מאז שהוקם, בשנת 1971, נולדו בו יותר מ-1,500 תינוקות.

בית ספר "הנביאים" משמש ללימודי כהונה. לצד ההיררכיה הקהילתית פועלים כוהנים, כיום 15, שמטפלים בעניינים הרוחניים של הקהילה. הם מנהלים את סדרי השבת, מקיימים את טקסי הנישואים ועורכים לקראתם שיעורים מקדימים ומקיימים את טקסי ברית המילה. הכוהנים קובעים גם את המסרים הקהילתיים המשתנים מחג לחג.

לצד מוסד הכהונה קיים משרד הביטחון. בני הקהילה אינם מרבים לדבר עליו ודבר קיומו ידוע בעיקר מפורשים מהקהילה. המשרד אוקף את חוקי הקהילה על חברה ולעתים עושה זאת באופן אלים. חברים, גם ילדים, שעברו על החוק מוכים ואף נכלאים לפרק זמן מסוים. כשמדובר בעבירות קשות העברייני מורחק מהקהילה.

אינה מרכז מדיני-כלכלי, אלא מרכז להתעלות רוחנית, לבינה ולחוכמת אלוהים. בן ישראל נתפס כמי שנמשח בהשראה אלוהית וייעודו הוא הקמת "מלכות אלוהים" נבואית בארץ הקודש. מצוות הקהילה וחוקיה נתפסים כמכילים נוכחות אלוהית ונועדו לייצר קהילה שתשמש דוגמה ומופת לתחלואי החברה המודרנית כגון מחלות ומגפות, שכרות, שימוש בסמים, ניצול מיני, שחיתות, הרס אקולוגי והתפוררות היחידה המשפחתית. "הרדיפה אחר הישגים טכנולוגיים מודרניים אינה מספקת מענה למכאוביו של האדם, שבאופן פרדוקסלי רק מתרבים עם התפתחות הטכנולוגיה והמדע. עלינו להקריב את האינטרסים האישיים שלנו ולהשקיע את החיים בבניית מלכות האלוהים", אומרים בקהילה. בהתרסה נגד הרבנות היהודית מקובל לומר בקהילה כי הם אינם מאוגדים סביב דת, אלא סביב תרבות. לדבריהם, "דת מבוססת על האדם, ואילו תרבות ורוחניות הן מאלוהים". אורח החיים של בני הקהילה מבוסס על חוקי

חינוך חג פסח מלכותי

בהסתמך על הפסוק "כי האדם עץ השדה", כרך בן ישראל את האדמה והגידולים החקלאיים עם האדם וטען שגם האדם מחויב בשמיטה. מכיוון שהאדם אינו יכול להימנע ממזון במשך שנה שלמה נקבע כי יצום יום בשבוע, בשבת. כך, מדי שבע שנים משלים כל חבר בקהילה שנת צום

התורה ועל פרשנותו של בן ישראל לכתוב בה. בדומה לקראים ולשומרונים, מסורת חז"ל אינה חלה עליהם. בני הקהילה אינם עורכים תפילות ציבוריות, אלא תפילות בוקר שנערכות ביחידות.

אורח החיים

את רוב בגדיהם העבריים מכינים בעצמם. האריגים שמשמשים אותם לבגדים עשויים מחומרים טבעיים בלבד ובהתאם לאיסור השעטנז: "את-חקתי, תשמרו בהמתק לא-תרביע כלאים, שדך לא-תזרע כלאים; ובגד כלאים שעטנז, לא יעלה עליך" (ויקרא, יט, יט). בשולי כל בגד, הן של גברים והן של נשים, תפורת ציצית תכלת ככתוב: "ויאמר יהוה, אל-משכה לאמר דבר אל-בני ישראל, ואמרת אליהם, ועשו להם ציצית על-כנפי בגדיהם, לדרתם, ונתנו על-ציצת הכנף, פתיל תכלת. והיה לכם, לציצית, וראיתם אתו וזכרתם את-כל-מצות יהוה, ועשיתם אתם" (במדבר טו, לו-מ).

בהסתמך על הפסוקים "לא תקפוּ, פאת ראשכם; ולא תשחית, את פאת זקנך" (ויקרא

ולדבריהם, בגדי המשי שהם לובשים בחגיהם מיוצרים במפעל מיוחד בקניה שבו טווים את החוטים רק לאחר בקיעת הרפרפים מתוך הפקעות, בלי שיומתו. לימים נודעה הקהילה במסעדות המתמחות באוכל טבעוני. ענף מרכזי בפרנסתה כיום הוא ייצור מוצרי סויה וסייטן. לפני כמה חודשים נפתחה בכפר השלום גלידריה על טהרת הסויה. היום המקודש ביותר לעבריים הוא יום השבת. ביום זה נמנעים מעבודה ומשימוש במכשירי חשמל ונערכת בו תפילה ציבורית. "האדם נברא בצלמו ובדמותו של בורא עולם ולכן קידוש השבת והחובה להפסיק כל מלאכה מכוונים גם לאדם", פסק בן ישראל. בנוסף, כל בן ובת קהילה שמלאו להם 13 שנה מחויבים לצום בשבת. הצום מדי שבת קשור במצוות השמיטה המוכרת משמות

יט, כו); "ומורה לא יעלה על ראשו כי נזיר אלהים יהיה הנער מן הבטן והוא יחל להושיע את ישראל מיד פלשתים" (שופטים יג, ה) אסור לגלח את השיעה, הנתפס כמגשר בין האדם לרוח האלוהית. כיסוי הראש הוא סמל לענווה ולהכרה באלוהים. בהתאם לכתוב בספר ויקרא יב, ג כל בני הקהילה נימולים בגיל שמונה ימים. העבריים מקיימים אורח חיים טבעוני אדוק. אפילו תינוקות שנוקקים לתחליפי חלב אם ניזונים מתחליפים צמחיים בלבד. לטבעונות של הקהילה יש סיבה בריאותית - בשר קשה לעיכול וגורם למחלות, וגם סיבה רוחנית - "ויאמר אלהים, הנה נתתי לכם את-כל-עשב זרע זרע אשר על-פני כל-הארץ, ואת-כל-העץ אשר-בו פרי-עץ, זרע זרע: לכם יהיה, לאכלה" (בראשית א, כט).

בני העדה נמנעים משימוש במוצרי עור

תנים מחברי הקהילה משרתים בצה"ל

פסח מלכותי

חגי הקהילה מבוססים על הנחיותיו של אלוהים לעמו ככתוב: "וַיְדַבֵּר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם, מוֹעֲדֵי יְהוָה, אֲשֶׁר-תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ-אֵלֶּה הֵם, מוֹעֲדֵי" (ויקרא כג, א-ב). בחגים, שמצוינים במועדים שונים מעט מחגי ישראל, משתתפים כל בני הקהילה למעט מי שחלה עליו טומאה ונידה.

ראש השנה של העבריים אינו חל בראשית תשרי, אלא ב'א' בניסן, ככתוב: "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן, בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם, רֵאשִׁית חֳדָשִׁים: רֵאשִׁית הַשָּׁנָה" (שמות יב, א-ב). חג פסח, המכונה אצל העבריים "חג פסח הזיכרון" חל 14 ימים לאחר מכן: "בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן, בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ-בֵּין הָעֲרֵבִים: פֶּסַח, לַיהוָה. וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה, חַג הַמִּצּוֹת לַיהוָה" (ויקרא כג, ה-ו). בחג הפסח נוהג להקריב חמץ. אצל העבריים מוגדר קורבן כוויתור על דבר כלשהו במטרה

חגי הקהילה מבוססים על הנחיותיו של אלוהים לעמו ומצוינים במועדים שונים מעט מחגי ישראל. ראש השנה של העבריים אינו חל בראשית תשרי, אלא ב'א' בניסן. חג פסח חל 14 ימים לאחר מכן. העבריים מציינים גם את חג השבועות, את שבתון זיכרון תרועה (ראש השנה ביהדות) ואת חג סוכות. החשוב מבין חגי הקהילה אינו מהתנ"ך – זהו חג פסח מלכותי המציין את היציאה מעבדות לחירות ואת חזרתם לארץ המובטחת

בְּאִישׁ אֶחָד, בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר, לְחַמְנוּ נֹאכְל, וְשִׁמְלַתְנוּ נִלְבָּשׁ", מותר לגברי הקהילה לשאת עד שבע נשים. ואולם, המציאות מכתיבה אחרת מתוך החשש שלא יהיו די כלות לכל הגברים. בן ישראל, למשל, הותיר אחריו ארבע אלמנות בלבד. מכיוון שמדינת ישראל מכירה בנישואים לאישה אחת בלבד רוב הנשים רשומות כרווקות או כאמהות חד-הוריות. סביב סוגיית ריבוי הנשים והילדים, החיים בצפיפות ובסגירות הקהילה, פורסמו בשנים האחרונות כמה תחקירים נוקבים על אלימות, על דיכוי ועל ניצול מיני שנעשו בתוך הקהילה.

כג, י-יא: "וְשֵׁשׁ שָׁנִים, תִּזְרַע אֶת-אַרְצָה; וְאָסַפְתָּ, אֶת-תְּבוּאֹתָהּ. וְהִשְׁבִּיעַת תִּשְׁמַטְנָה וְנִטְשָׁתָה, וְאָכְלוּ אֲבִינֵי עַמָּה, וְיִתְּרָם, תֹּאכַל חֵית הַשָּׂדֶה". בהסתמך על הפסוק "כי האדם עץ השדה" (דברים כ, יט) כרך בן ישראל את האדמה והגידולים החקלאיים עם האדם וטען שגם האדם מחויב בשמיטה. מכיוון שהאדם אינו יכול להימנע ממוזון במשך שנה שלמה נקבע כי יצום יום בשבוע, בשבת. כך, מדי שבע שנים משלים כל חבר בקהילה שנת צום. נושא שמעורר לא מעט תרעומת על הקהילה הוא הפוליוגמייה הנהוגה בה. בהסתמך על הכתוב בישעיהו ד, א: "וְהִחֲזִיקוּ שְׁבַע נָשִׁים

הקהילה ביגוד בצבע אחיד, שאותו בוחרים הכהונים. הצבע האחד נועד להדגיש את לכידות הקהילה. ביומו השני של החג כל משפחה לובשת בגד בצבע שבחרה.

בעקבות מותו של בן ישראל, מבהירים בקהילה שההיררכיה והסדר שיצר עדיין פעילים. "כמו שלכם יש מועצת חכמי התורה, כך לנו יש מועצה אלוהית. כבודו השאיר לנו הדרכה מפורשת לאן אנחנו אמורים להמשיך וכך יהיה". כששאלתי מי ימנה נסיכים חדשים הסבירו לי שחלק מהנסיכים משמשים בתפקידם קרוב ל-40 שנה. "הם יודעים מה המשמעות של נסיך ומהן דרישות התפקיד ויוכלו להכשיר ולמנות אחרים". בני הקהילה לא בחרו מחליף לבן ישראל. "אנחנו לא בחרנו אותו, כמנהיגנו. הוא קיבל השראה ישירה מהאל", הם מסכמים.

תרועה, המוכר ביהדות כראש השנה. החג נועד להזכיר שיום הדין קרב ובא וכי על המאמינים להתכונן לבואו. ביום זה נוהגים כשם שנוהגים בשבת וכך גם ביום הכיפורים, שבו נוהגים ללבוש לבן. חג סוכות חל בתאריכים זהים לאלה שביהדות אך מצוין באופן שונה במקצת מהמקובל ביהדות. כל אב משפחה מחויב לעמוד לפני הקהילה ולהקריב קורבן תודה לאל - תפילה, דברי תפילה וזמירות.

החשוב מבין חגי הקהילה אינו מהתנ"ך. זהו חג פסח מלכותי (New World Passover), שבו מציינים בני הקהילה את היציאה מעבדות לחירות בארצות הברית ואת חזרתם אל הארץ המובטחת. מועדו משתנה משנה לשנה. במהלך החגיגות נערכים סעודות ציבוריות, מצעדים ססגוניים וריקודים עולצים ונישאים נאומים של ראשי הקהילה ושל מקורבים אליה. ביום הראשון של החג לובשים כל בני

ההתקרב לאל. אין מדובר בקורבן בשו. העבריים מציינים גם את חג השבועות. בהתאם למקובל במסורת הקראית, השומרונית והנוצרית הוא חל תמיד ביום ראשון. בעוד היהדות מפרשת את הפסוק "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם, מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת, מִיּוֹם הַבֵּיאֲכֶם, אֶת-עֶמְרַת הַתְּנוּפָה: שִׁבְעַת שַׁבְּתוֹת, תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה. עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית, תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם; וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה, לַיהוָה" (ויקרא כג, טו-טז) כיום שלמחרת יום השבתון, טוענות קבוצות דתיות אחרות ובהן העבריים כי מניין העומר הוא מהשבת שחלה בפסח ולכן חג שבועות חל אצלם תמיד ביום ראשון, למחרת השבת. בחג השבועות נהוג להקריב קציר כאות תודה והוקרה למצוותיו של אלוהים שנועדו לכוון לדרך הישר. הקרבת הקציר הראשון היא הצהרה שכל המצוי עלי אדמות הוא תוצאה של ציות לדרכיו של האל. בתשרי מציינים העבריים את שבתון זיכרון